

Anička

v Austrálii

Ivana Peroutková

Ilustrovala Eva Mastníková

ALBATROS

Ivana Peroutková

Anička v Austrálii

Ivana Peroutková

Anička
v Austrálii

Ilustrovala Eva Mastníková

Albatros

© Ivana Peroutková, 2014
Illustrations © Eva Mastníková, 2014

ISBN 978-80-00-03497-3

Nečekaná zpráva

Začal měsíc květen. Anička byla šťastná, že se jí narodil bratříček Štěpánek. Už se těšila, jak pojedete s kočárkem na procházku. Ale jednou večer tatínek oznámil docela převratnou novinu: „Musím urychleně odletět na lékařský kongres do Sydney v Austrálii.“

Anička se zeptala, co je kongres. Dozvěděla se, že je to větší poradní schůze, kde budou lékaři jako její tatínek diskutovat o své práci. Anička přikývla a pomyslela si, že zůstanou s maminkou a miminkem samy. Jenže vzápětí tatínek řekl: „Co kdybys, Aničko, letěla do Austrálie taky?“

„Já?“ vyhrkla nevěřičně Anička.

„Máš jedinečnou příležitost poznat nejvzdálenější světadíl,“ usmál se tatínek a vzal do ruky glóbus. „Podívej, je na opačném konci zeměkoule. Skoro u jižního pólu.“

„A to znamená...?“ zaváhala Anička.

„Třeba že u nás je teď večer a tam ráno. Nebo že my máme jaro a oni mají podzim. Anebo že na nebi spatříš jiné hvězdy,“ vysvětloval tatínek.

„Hlavně uvidíš docela jinou zemi,“ přidala se maminka. „V Austrálii přece žijou klokani, pštrosi, medvědci koala a papoušci! Spousta barevných papoušků!“

„No jo,“ poskočila si Anička. Hned si představila, jak jí barevný papoušek přistává na ruce. Pak se však zaraženě obrátila na tatínka: „To tam budu chodit sama, když budeš na kongresu?“

„Kdepak,“ zasmál se tatínek. „My totiž poletíme i s babičkou. Já si zmluvím kongresový hotel, ale vy budete bydlet spolu v hotelu u pláže.“

„Fakt?!“ žasla znovu Anička.

Najednou uslyšela tolik nečekaných zpráv. A začínala být čím dál víc zvědavější. Jak to v té Austrálii bude vypadat? Určitě tam zažije něco zvláštního. Skutečné dobrodružství! Vždyť doletí až na druhou stranu světa!

Ten večer si Anička odnesla glóbus do svého pokoje. Dlouho do noci australský kontinent zkoumala. Například zjistila, že největší město Sydney (správně se ovšem čte Sydney) leží na východním pobřeží přímo u Tichého oceánu. Na severu se zelenají tropické pralesy. Uprostřed se nachází vyprahlá poušť. Co však barvy na mapě skrývají? Kdo žije v pralese? A žije vůbec někdo v poušti?

Anička si vzpomněla na slovo cestopis. Asi znamená, že někdo popisuje cestu. Anebo snad příhody, které se po cestě stanou? A jak nad tím slovem uvažovala, náhle se usmála. Blik, cvak! Až poletí do Austrálie, povede si svůj deník jako cestopis.

Aniččin deník byl tlustý sešit, který ve druhé třídě dostala od babičky. Svěřila mu všechno, co ji napadlo a co prožila. Ale ještě nikdy nezaznamenávala cestopisné zápisky.

Cestopisné zápisky!

Jenom ta dvě slova Aničku naplňovala nadšením. A tak ze zásuvky psacího stolu honem vytáhla deník. Napsala do něj následující řádky:

10. května

*Poletím do Austrálie! Všechno je
tam naruby a já budu psát
cestopis! Co objevím? To zatím
nevím. Jsem velice napnutá.
Dobrou noc, cestovatelka Anička*

Po této zprávě Anička uložila deník do zásuvky a za-
krátko usnula hlubokým spánkem.

Anička se loučí s třídou

V pondělí Anička spěchala do školy. Nemohla se dočkat, až tu novinu oznámí všem kamarádkám, a hlavně Tarkovi. On byl totiž její největší kamarád. Hráli spolu loutkové divadlo a navíc – Aničce se moc líbil. Dokonce už několikrát myslela na to, že mu dá pusu. Jenže tohle ráno Aničku napadlo, že Tarkovi bude líto, když odjede bez něj.

Ach, kdyby tak mohl jet s ní! To by pak oba byli cestovatelé.

Anička trochu posmutněla, a vtom spatřila, jak k ní Tarek přichází z boční ulice.

„Ahoj, Aničko,“ pozdravil ji vesele. „Budeme dneska zkoušet divadlo?“

„Nemůžu,“ zavrtěla hlavou Anička.

„A co zítra?“ navrhl Tarek.

„Taky nemůžu,“ povzdychla si Anička.

„No a pozítří?“ zeptal se potřetí Tarek.

„Ani pozítří,“ pokrčila rameny Anička.

Tentokrát se na ni Tarek udiveně zadíval: „Jakto že nikdy nemůžeš? Něco se stalo?“

„Hm,“ potřásla hlavou Anička. „Já... já poletím do Austrálie.“

„Do Austrálie?“ vyhrkl překvapeně Tarek. „Ale tam žijou nejjedovatější hadi a pavouci! A u břehu plavou žraloci!“

„Neboj se,“ usmála se Anička. „Já na sebe budu opatrná.“

A už chtěla Tarkovi prozradit svůj nápad s cestopisem, když se na druhé straně ulice objevily kamarádky Dita, Julja a Katka.

„Hele, co si tam šuškáte!“ zavolala na ně zvědavá Katka. „My to chceme vědět taky.“

„Určitě něco o divadle,“ nadhodila copatá Julja.

„Holky, to neuhodnete,“ řekla Anička a rovnou dodala: „Já poletím do Austrálie!“

„Do Austrálie?“ pronesly všechny tři spolužačky v úžasu. Načež Julja poněkud prostoduše prohodila: „Co tam budeš dělat?“

„No co asi?“ poskočila si Anička. „Přece cestovat.“

„Jako sama?“ podivila se Dita.

„Ale ne,“ mávla rukou Anička. „Tatínek jede na kongres do Sydney a já budu bydlet s babičkou.“

„Jak se domluvíš?“ zeptala se Dita.

„Hm...“ zarazila se Anička. Najednou si nebyla jistá, jakou řečí se v Austrálii vlastně mluví. „Asi anglicky.“

„Ty umíš dobře anglicky?“ pochybovala Katka.

„Náhodou docela jo,“ přikývla Anička. „Mám přece hodiny angličtiny s učitelkou Evou, která má ráda Adama, a to je zase můj souseď a...“ rozpovídala se Anička.

Jenže Julja ji přerušila: „A nežijou v Austrálii divoši?“

„Žijou,“ ozval se Tarek. „Žijou v buši a malují si pruhy na obličej.“

„Jé, Aničko, nebojíš se?“ vyděsila se Dita.

„Vůbec ne,“ prohlásila hrdě Anička. „Já se na cestu těším a pak vám všechno povím.“

„Něco nám přivez,“ zaškemrala Julja.

„Jasně že přivezu,“ slíbila Anička.

„Kdy se vrátíš?“ chtěla vědět Katka.

„Na konci května,“ oznámila Anička.

„Ty se máš, že nebudeš chodit do školy,“ posteskla si Dita.

Ale Katka skoro vykřikla: „Vždyť my musíme do školy, nebo přijdeme pozdě!“

Skupinka dětí se honem rozběhla ke školní budově.

Než začalo vyučování, celá třída o Aniččině novince už věděla. A sotva vešla paní učitelka, děti volaly: „Anička poletí do Austrálie! Anička poletí do Austrálie!“

Paní učitelka se na Aničku usmála: „Já jsem se o tom dozvěděla. Volal mi tatínek, že poletíte zítra večer. Bude to dlouhá cesta, ale Austrálie je nádherná země. Jistě nám budeš o svých zážitcích vyprávět. A taky doufám, že si po návratu doplníš zameškané učivo. Naštěstí nám toho moc nezbývá.“

„Děkuju, doplním,“ potřásla hlavou Anička a snažila se tvářit svědomitě.

Popravdě však na žádné učivo ani nepomyslela. Čím dál víc si totiž uvědomovala, že o Austrálii neví skoro nic. Žijou tam skutečně divoši a nejjedovatější hadi? Co když ji nějaký had někde v buši uštkne?

Anička prožila vyučování jako v napínavém snu.

Po obědě se rozloučila se spolužáky a vydala se domů s Tarkem. Byl krásný jarní den. Oba se schválně loudali, až se zastavili před Aniččiným domem.

„V Austrálii je teď podzim,“ prohodila Anička. „Pořád sice nechápu proč, ale všechno je tam naopak.“

„V Austrálii je i na podzim teplo,“ řekl Tarek. „Určitě si zaplaveš v oceánu.“

„Ale pozor na žraloky!“ zasmála se Anička.

„No jo, na ty jsem teď úplně zapomněl,“ ťuknul se do čela Tarek.

„Nejradši bych cestovala s tebou,“ zvažněla Anička. „Škoda že to nejde.“

„Jednou budeme cestovat spolu,“ usmál se na ni Tarek.

V tu chvíli se Aničce tak moc líbil, že mu zase chtěla dát pusku. Ale nedala. Místo toho řekla: „Slibuješ?“

„Slibuju,“ přikývl Tarek.

Anička šťastně odemkla a naposled Tarkovi zamávala.

Doma si pochovala Štěpánka a potom pospíchala do svého pokoje. Ze zásuvky opět vytáhla deník. Napsala do něj tuto krátkou, avšak důležitou zprávu:

*11. května
Dneska mi Tarek slíbil, že
jednou budeme cestovat spolu!*

K té zprávě Anička přimalovala pusku a deník odhodlaně zaklapla.

Tři kufry, předlouhý let a šťastné přistání

V úterý se Anička balila. Přivezla do pokojíčku kufr na kolečkách a otevřela víko. Nejdřív dovnitř složila oblečení. Potom plavky, potápěčské brýle a šnorchl. Přitom si vzpomněla, jak se potápěla v moři v Egyptě. Kolik nádherných barevných rybiček viděla! Jenže teď poletí jako opravdová cestovatelka. Co si s sebou berou cestovatelé? Co nutně potřebují?

Anička dlouho přemýšlela a nakonec do kufru přibalila zdánlivě úplně neúčinnou věc – pastelky.

Odpoledne jel tatínek pro babičku na nádraží. I ona měla velký kufr na kolečkách. Třetí nachystaný pojízdný kufr patřil tatínkovi.

Tři kufry v předsíni vypadaly velkolepě. Kdykoliv kolem nich Anička prošla, pokaždé se blaženě zachvěla. Už zbývá jen pár hodin a poletí!

Ovšem tentokrát je čeká mnohem delší let než do Egypta. Dokonce s přestupem. Šest a půl hodiny poletí do města Abú Dhabi v Saúdské Arábii. Potom skoro patnáct hodin do Sydney. Ale přistanou tam až ve čtvrtek ráno, protože v Sydney je o deset hodin víc než v Praze. Což Anička zase moc nechápala. Všechny ty změny souvisely s poledníky a rovníky a sluncem. Nebo spíš s tím, že zeměkoule se otáčí kolem osy a ještě kolem planety Slunce.

Jednou mi to Tarek určitě vysvětlí, pomyslela si Anička a zastrčila deník do příručního batůžku.

Čas kvapil. Najednou tu byl večer a nastalo velké loučení.

„Krásně si to užijte,“ přála jim maminka se Štěpánkem v náručí. „Hlavně na sebe buďte opatrní.“

„Neboj se,“ usmála se Anička a dala mamince i bratříčkovi pusu.

„Zavolám, hned jak dorazíme,“ ujišťoval tatínek.

„Lidi zlatý, kdy by mě napadlo, že já poletím do Austrálie!“ zvolala babička a všichni se zasmáli.

Ale museli pospíchat, dole už čekal taxík.

Sotva dojeli na letiště, odevzdali kufry u odbavovací přepážky. Prošli osobní kontrolou a pak se vydali do odletové haly.

Tohle všechno Anička už znala z cesty do Egypta, takže si počínala docela zkušeně. Ani při startu neměla strach. Když se letadlo vzneslo do nebe, spokojeně se uvelebila na sedadle.

Letušky rozdaly cestujícím teplou večeři a po jídle Anička usnula. Vzbudila se až při přistávání v Abú Dhabi. Bylo brzy ráno. Zářivé slunce osvětlovalo přepychové mrakodrapy arabského města.

„Jsou v Sydney taky mrakodrapy?“ zeptala se překvapeně Anička.

„Samozřejmě že jsou,“ přikývl tatínek.

„Co tam ještě je?“ chtěla vědět Anička. „Je tam třeba... třeba zoologická zahrada?“

„Dokonce několik zoologických zahrad,“ usmál se tatínek.

„Sydney je větší než Praha?“ zarazila se Anička.

„Holčičko moje,“ ozvala se babička. „V Sydney žijí skoro čtyři miliony obyvatel.“

„Čtyři miliony?“ opakovala nevěřičně Anička.

V tu chvíli se ozval hlas letušky: „Připoutejte se, prosím, budeme přistávat!“

Zakrátko letadlo měkce dosedlo na zem.

Na letišti v Abú Dhabí bylo rušno. Davy lidí proudily sem a tam jako na ohromné křižovatce. Mnozí spěchali s ranci přes rameno. Někteří přitom i utíkali a jiní zase zmateně měnili směr. Anička se v té tlačence držela babiččiny ruky a obě úzkostlivě sledovaly tatínka. Ještě že se tu dokázal vyznat! Kdybych tu byla sama, pomyslela si Anička, asi bych odsud nikdy neodletěla. A poprvé si uvědomila, že teď už je daleko od Prahy a že ji čeká úplně jiný svět.

Druhé letadlo nabízelo víc pohodlí i zábavy. Každý cestující dostal polštářek, deku a sluchátka, která si mohl připojit k malé obrazovce. Ta byla umístěna vzadu na předchozím sedadle. Když se obrazovka zapnula, ukázala výběr filmů. Jenže všechna slova byla napsaná v angličtině. Letušky mluvily taky jenom anglicky. I pilot

podával hlášení v angličtině a Anička záhy zjistila, že jediné slovo, kterému rozumí, je *plís*, což znamená prosím.

Ale co s takovým slovíčkem, pokud se ani neumí říct, o co prosit?

Anička náhle cítila, že ztrácí cestovatelskou odvahu. Přitulila se k babičce a skoro zašeptala: „Těšíš se?“

„Těším,“ objala ji babička.

„Jsem ráda, že budeme spolu,“ řekla vděčně Anička.

„Máš s sebou deník?“ mrkla na ni babička.

„Mám,“ přikývla Anička a v tom okamžiku si znovu připadala odvážnější.

Možná to bylo zvláštní, ale milovaný deník jí vždycky vrátil pocit bezpečí.

Jakmile letadlo přistálo v Sydney, Anička odběhla na záchod a honem si napsala:

14. května
Jsme sady! Musím přiznat,
že anglicky se asi nedomluvíme.
Naštěstí mám sebe, můj deníček,
a můžu do sebe psát čísky.
Děť mi palce! Iva' česká Anička

A to byl vlastně Aniččin první cestovatelský zápisek.

Ubytování v hotelu s koloniálním nábytkem

V Sydney byl teplý slunečný den. Nic nepřipomínalo podzim. Ani listy na stromech nežloutly a nešustily pod nohama. U letiště ovšem nestály ani žádné mrakodrapy. Největší australské město vypadalo na první pohled docela obyčejně.

Tatínek přivolal taxík a bezvadnou angličtinou udal směr do hotelu.

„Plís, tu d houtel Bondaj,“ řekl a česky dodal: „Tam budete, Aničko, bydlet. Přímo u slavné zátoky, která se jmenuje stejně jako hotel. Z terasy je krásný výhled na oceán a podél pobřeží můžete chodit na daleké procházky.“

„Jsou tam papoušci?“ zeptala se Anička.

„V parcích určitě,“ přisvědčil tatínek. „Na plážích ale ne. Pláže jsou plné racků.“

„Jako v Praze u Vltavy,“ pronesla poněkud zklamaně Anička a po chvílce zase vyzvídala: „A co klokani?“

„Aničko, klokaní přece žijou v buši,“ usmál se tatínek. „Ale neboj se, určitě je uvidíš.“

„Tak jo,“ uklidnila se Anička a už si všimla prvních zvláštních domků.

Byly hezky vyzdobené různými sloupky, arkýři a roztomilými okýnky. Kdyby se hodně zmenšily, vypadaly by jako půvabné domečky pro panenky.

A taxík zatím sjížděl z kopce, až zatočil doleva a najednou se na pravé straně objevil třpytivý modrý oceán. To byla zřejmě ta slavná zátoka. Levou stranu ulice lemovaly obchůdky, restaurace a malé hotýlky.

Anička zpozorovala nárožní dům s terasami a věžičkou. Byly na ní hodiny. Jenže místo ciferníku měly kulatý nápis HOTEL BONDI.

„Já vidím náš hotel!“ vykřikla radostně Anička.

Jenže vtom spatřila, jak dole po chodníku kráčí nějaký pán se psem a ten pes měl na hlavě kšiltovku.

Anička se zasmála: „Jé, mně se tu líbí!“

Tleskla si do dlaní a nedočkavě vystoupila z auta.

Ze všeho nejdřív se však cestovatelky musely ubytovat. Tatínek vyzvedl na recepci čipovou kartu. Pak vyjeli výtahem do třetího patra. U pokoje s číslem 303 Anička zastrčila kartu do úzké škvírky a dveře se odemkly.

Ach, v jakém nádherném pokoji budou bydlet! Se starožitným hnědým nábytkem. S toaletním stolkem a velkým zrcadlem. S vysokými proutěnými pelestmi za postelemi.

„Ten koloniální nábytek je překrásný,“ zvolala okouzleně babička.

„Pojďte se podívat ven,“ pobídl je tatínek.

Když vyšli na terasu, spatřili celou zátoku. Do dálky se bíle čeřily hřebeny vln. Po obou krajích se zvedaly vysoké útesy. A nad obzorem se klenulo jasně modré nebe.

Obě byly nadšené.

Potom tatínek odešel, že ještě něco zařídí. Za čtvrt hodinky přinesl mapu Sydney a dvě jízdenky, které platily na jeden týden. Teď Anička s babičkou můžou cestovat po městě, kam se jim zachce. Autobusem, metrem, vlakem, a dokonce lodí.

Anička by se nejradši okamžitě někam rozjela. Ale babička navrhla, že se nejprve podívají po okolí.

„Třeba v parku zahlédneme papouška kakadu,“ lákala vnučku.

„No dobře,“ souhlasila Anička.

„Myslím, že všechno bezvadně zvládnete,“ pronesl spokojeně tatínek. „Každopádně večer zavolám.“

„Určitě zavolej. Já ti budu vyprávět!“ zajásala Anička.

„Hodně úspěchů na kongresu,“ popřála babička.

A tak se s tatínkem rozloučily. Ještě si vybalily pár věcí. Jenže oceán vábil a nad terasou se chechtali rac-kové. Tomu se nedalo odolat. Zakrátko obě vyrazily na první procházku.

Procházka po pobřeží, krevety, tečkovaná ještěrka, tajemná ryba a hladoví rackové

Bylo slunečné odpoledne. Na hlavní ulici se proměnávali turisté. Někteří jedli ve venkovních restauracích. Na talířích měli většinou obrovské upečené kraby, z nichž uždibovali kousky růžového masíčka.

„Fuj,“ ušklíbla se Anička. „To bych nesnědla ani za milion.“

„Jenže je to místní pochoutka,“ zasmála se babička. „Krabi, langusty, humři, chobotnice a krevety.“

„Jak vypadá třeba kreveta?“ zeptala se Anička.

„Je růžová, malá, zatočená jako podkova,“ popisovala babička. „Chytneš ji za hlavičku, oloupeš tenkou slupku a strčíš si ji do pusy.“

„I tu hlavičku?“ vytřeštila oči Anička.

„Tu našťestí ne. Hlavičku odkousneš a necháš na talíři.“

„Blé,“ oťrásla se Anička. „Stejně je to nechutný. V životě žádnou krevetou nesním.“

„Hm, správný cestovatel má ovšem ochutnat i místní speciality,“ prohodila babička a Aničce zatrnulo.

Bude správná cestovatelka, když nepozře ani tu malou růžovou krevetou?

Radši na to honem zapomněla a pobídlá babičku, aby se vydaly k oceánu. Když se zastavily u semaforu, Anička si všimla zvláštní mozaikové lavičky. Byla vyrobená z drobných barevných kamínků a ty kamínky dohromady tvořily obrazce ještěrek, ryb a ptáků.

„Ta je krásná,“ vydechla Anička.

„Já bych řekla, že vypadá aboridžinsky,“ poznamenala babička.

„Jak?“ nechápala Anička. „A-bo-ri-džinsky?“

„Aboridžinci byli původní obyvatelé Austrálie. Dodnes tu žijí a malují obrazy z barevných teček,“ vysvětlovala babička.

„Já chci ty obrazy i Aboridžince vidět. Uvidíme je?“ ujišťovala se Anička.

„Snad ano,“ přikývla babička, zatímco se na semaforu objevil zelený panáček.

Obě přešly ulici a po úzkém chodníku pokračovaly směrem k oceánu.

Nejprve minuly široký pruh trávníku s bílými altánky. Teprve potom se před nimi rozprostřela písčitá pláž. Ale foukal tu pořádný vítr. Možná i proto byla pláž téměř prázdná. Opalovalo se tu jenom pár lidí. Zato v širokém oceánu brázdili hřebeny vln neúnavní surfaři na svých prknech.

Anička si bosýma nohama stoupla na kraj vody. Ráda by si zaplavala, jenže do nebezpečných vln si netroufla. Pozorovala surfaře v černých neoprenových oblecích – a skoro jim záviděla.

„My si někdy taky zaplaveme,“ uklidnila ji babička. „Až pojedeme na druhou stranu zátoky. Tam je voda klidná.“

„Tady je vážně všechno naopak,“ pronesla udiveně Anička a náhle se na pláž sneslo obrovské hejno racků.

Jenže i tihle raci vypadali zblízka trochu jinak než ti v Praze. Jejich pířka se zdála bělejší, kdežto na ocásku zase černější.

Anička s babičkou prošly skřehotajícím hejnem a pokračovaly podél břehu k vysokým skalnatým útesům. Nahoru vedly vytesané schůdky. Kolem rostly keřky. Najednou se v nich něco zavlnilo. Anička se nejdříve lekla, že je to had. Vzápětí si však uvědomila, že má přímo před sebou ještětku.

Byla krásná, velká a dokonale maskovaná. Její nahnědlou kůži na zádech pokrývala kresba z malých teček.

„Že je jako aboridžinská?“ zašeptala Anička.

„Vypadá tak,“ přikývla babička a spolu v tichosti ještětku pozorovaly.

A zase stoupaly vzhůru. Vítr sílil, konečně se dostaly úplně nahoru, na nejvyšší plošinu útesu. To byl daleký výhled! Surfaři dole v oceánu vypadali jako černé mušky. A napravo se otevřely další a další zátoky. Vždyť tatínek říkal, že můžou podnikat daleké procházky. Jenže z toho vichru byla Aničce zima. Popošla po skalnaté plošince, poskočila si a pomyslela si, že správný cestovatel má zimě vzdorovat. Ano, správný cestovatel musí navzdory počasí jít stále dál a dál, aby objevil co nejvíc.

A přesto právě v tuhle chvíli Anička něco neobjevila.

„Podívej se, na čem stojíš,“ upozornila ji babička.

Anička sklonila hlavu. Kromě placatého kamenného povrchu nic nespatriła.

„Podívej se pořádně,“ vybídla ji babička.

„Myslíš tu spáru?“ nechápala Anička.

„Kam vede...?“

Anička sledovala vlnitou čáru spáry, a tak postupně zjistila, že vlastně tvoří velký obrys ryby. S ploutvemi, ocasem a malými očky. Jako kdyby rybu nahlížela seshora.

„Je... je taky aboridžinská?“ zaváhala Anička.

„Myslím, že je,“ usoudila babička.

„Ale nemá tečky,“ namítla Anička.

„Zato má jednoduchý tvar,“ uvažovala babička. „A tečky by se do skály asi těžko vytesávaly.“

„To je pravda,“ souhlasila Anička a ještě jednou tvar ryby pečlivě prozkoumala.

V duchu si totiž řekla, že si tuhle rybu nakreslí do deníku.

Potom se s babičkou vydaly k dalším zátokám.

Byla to dobrodružná procházka. Ve větru přecházely po úzkých můstcích, pod nimiž bouřil oceán. Vlny narážející do skal mohutně duněly a občas Aničku zalily sprškou vody. Poutnice několikrát sestoupily pod vyhlazené skalnaté převisy, kde bylo šero, bezvětří a vlhko jako v jeskyni. Na jedné malé pláži se vyhrály na slunci a nakonec se vrátily k hotelu.

Už se stmívalo. Obě měly po prvním výletu pořádný hlad.

„Co kdybysme si v bufetu koupily večeri a snědly ji v bílém altánku?“ navrhla babička.

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.